מקשה הגמרא: **אי** מקישים כהן מברך לכהן משרת, נדרוש גם **מה** **מְּשָׁרֵת בַּעַל מוּם לֹא** – אינו כשר לעבוד במקדש, **אַף כֹּהֵן מְבָרֵךְ בַּעַל מוּם לֹא** – אסור לברך, ומדוע מותר לכהן בעל מום לישא את כפיו.

מתרצת הגמרא: אין לומר כך, **דְּהָא אִיתְּקַשׁ** – שהרי כהן מברך הוקש **לְנָזִיר**, וכשם שמום אינו פוסל בנזיר כך אינו פוסל בכהן מברך.

מקשה הגמרא: **וּמַאי חָזִית דְּמַקַּשְׁתְּ** – ומה ראית שהקשת כהן מברך **לְקוּלָּא** בשני העניינים, לכהן משרת להתיר בחרצן, ולנזיר להתיר בבעל מום, **אַקַּשׁ לְחוּמְרָא** בשניהם, לנזיר לאסרו בחרצן, ולכהן משרת לאסור בבעל מום. מתרצת הגמרא: לימודים אלו אינם היקשים גמורים מן התורה, אלא **אַסְמַכְתָּא נִינְהוּ מִדְּרַבָּנָן** – סמך שמצאו חכמים לדבריהם מהפסוקים, **וְלכן** רק בשתויי יין שהיה להם טעם לאסור, אסרו, אך בשאר הדינים נקטו **לְקוּלָּא**.

שנינו במשנה: **אֵלּוּ הֵן מַעֲמָדוֹת לִפְי שֶׁנֶּאֱמַר 'צַו אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל' כו'**.

מבררת הגמרא: **מַאי קָאָמַר** – מה כוונת התנא בכך ששואל מה הם ומשיב מה מקורם. מבארת הגמרא: **הָכִי קָאָמַר, אֵלּוּ הֵן מַעֲמָדוֹת שנזכרו בהמשך המשנה, וּמַה הַטַּעַם שתיקנו מַעֲמָדוֹת, לְפִי שֶׁנֶּאֱמַר** (במדבר כח ב) **'צַו אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵיהֶם אֶת קָרְבָּנִי לַחְמִי לְאִשַּׁי** וגו' **תִּשְׁמְרוּ לְהַקְרִיב לִי בְּמוֹעֲדוֹ'**, ודורשים שהתמיד הוא קרבן של כל ישראל, **וְהֵיאַךְ יתכן שקָרְבָּנוֹ שֶׁל אָדָם קָרֵב וְהוּא אֵינוֹ עוֹמֵד עַל גַּבָּיו**, והלא נאמר בפסוק **'תשמרו להקריב'**, וכיצד ישמור אם אינו עומד על גביו, ולא יתכן שכל ישראל יעמדו בכל הקרבת תמיד. **לכן הֻתְקִינוּ נְבִיאִים הָרִאשׁוֹנִים**, שהם משה ושמואל ודוד כדלהלן, **עֶשְׂרִים וְאַרְבָּעָה מִשְׁמָרוֹת** כהנים, שכל משמר משרת בבית המקדש שבוע אחד, **וְעַל כָּל מִשְׁמָר וּמִשְׁמָר הָיָה מַעֲמָד בִּירוּשָׁלַיִם שֶׁל כֹּהֲנִים** וְשֶׁל לְוִיִּם וְשֶׁל יִשְׂרְאֵלִים, שיעמדו בשליחות כל ישראל על הקרבן. **וכשהִגִּיעַ זְמַן הַמִּשְׁמָר לַעֲלוֹת, כֹּהֲנִים וּלְוִיִּם שבאותו משמר עוֹלִין לִירוּשָׁלַיִם** קודם השבת של זמן המשמר, כדי להתחיל עבודתם בשבת. וישראל שזמן מעמדם באותו משמר ואינם דרים בירושלים, מתכנסים בעריהם וקוראים במעשה בראשית, ומתפללים שיתקבלו הקרבנות לרצון ומתענים, כמבואר במשנה.

הגמרא מביאה בריית**א** המבארת את ענין המשמרות שהיו במקדש: **תָּנוּ רַבָּנָן, עֶשְׂרִים וְאַרְבָּעָה מִשְׁמָרוֹת** שעבדו במקדש היו **בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, וּשְׁתַּיִם עֶשְׂרֵה בִּירִיחוֹ**. מקשה הגמרא: **וכי שְׁתַּיִם עֶשְׂרֵה** משמרות היו **בִּירִיחוֹ** חוץ מכ"ד שבארץ ישראל, אם כן **נְפִישָׁן לְהוּ טוּבָא** – הם רבים יותר, שעולה שיש שלשים ושש משמרות, ולא כ"ד כמבואר במשנה. מיישבת הגמרא: **אֶלָּא** צריך לומר שכוונת הברייתא, **שְׁתַּיִם עֶשְׂרֵה מֵהֶן** – מעשרים וארבעה המשמרות היו **בִּירִיחוֹ**, כלומר שעלו דרך יריחו וכדלהלן.

הברייתא ממשיכה לבאר סדר עלייתן: **חֲצִי הַמִּשְׁמָר הָיָה עוֹלֶה מֵאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל לִירוּשָׁלַיִם** לעבודה, **וַחֲצִי חֲמִשְׁמָר הָיָה עוֹלֶה מִיְּרִיחוֹ** הסמוכה לירושלים, **כְּדֵי שֶׁיִּסָּפְקוּ מַיִם וּמָזוֹן לָאֲחֵיהֶם שֶׁבִּירוּשָׁלַיִם** העסוקים בעבודה, ונמצאו י"ב משמרות עולים דרך יריחו.

פירוט הדברים הפוסלים את הקרבן אם אינם נמצאים בעת הקרבתו: **אָמַר רַב יְהוּדָה אָמַר שְׁמוּאֵל, כֹּהֲנִים וּלְוִיִּם וְיִשְׂרְאֵלִים מְעַכְּבִין אֶת הַקָּרְבָּן**, ואין להקריבו אם אינם נמצאים שם בעת הקרבתו, שהרי צריכים שיהיו שם במעמד על הקרבן כמבואר במשנה. אמנם **בְּמַתְנִיתָא** [בריית**א**] **תָּנָא, רַבִּי שִׁמְעוֹן בֶּן אֶלְעָזָר** אומר, **כֹּהֲנִים וּלְוִיִּם וּכְלֵי שִׁיר מְעַכְּבִין אֶת הַקָּרְבָּן**. ואילו שמואל סבר שאין כלי שיר מעכבים. מבררת הגמרא: **בְּמַאי** שמואל **סָבַר**, **שְׁעִיקַּר** מצות **הַשִּׁירָה** במקדש הוא **בְּפֶה**, ובכלי השיר באו רק ליפות את הקול, ולכן סבר שדי בשירי הלויים ואין כלי שיר מעכבים את הקרבן. **וּמַר** – רבי שמעון בן אלעזר **סָבַר, שְׁעִיקַּר הַשִּׁירָה בִּכְלִי**, ולכן סבר שמעכב את הקרבן.

ביאור סדר תקנת המשמרות ומניינם: **אָמַר רַב חָמָא בַּר גּוּרְיָא אָמַר רַב, מֹשֶׁה תִּיקֵּן לָהֶם לְיִשְׂרָאֵל שְׁמוֹנָה מִשְׁמָרוֹת** כהונה, **אַרְבָּעָה** משמרות **מִבְּנֵי אֶלְעָזָר וְאַרְבָּעָה מִבְּנֵי אִיתָּמָר**, ואחריו **בָּא שְׁמוּאֵל** הנביא והוסיף לתקן עוד שמונה משמרות **וְהֶעֱמִידָן עַל שֵׁשׁ עֶשְׂרֵה, וּבָא דָּוִד** והוסיף עוד שמונה **וְהֶעֱמִידָן עַל עֶשְׂרִים וְאַרְבָּעָה, שֶׁלְּאַחַר** מנין כ"ד משמרות (דברי הימים א' כד ז-יח) **נֶאֶמַר** (שם כו לא) **'בִּשְׁנַת הָאַרְבָּעִים לְמַלְכוּת דָּוִד נִדְרְשׁוּ וַיִּמָּצֵא בָהֶם גִּבּוֹרֵי חַיִל בְּיַעְזֵר גִּלְעָד'**, ומשמע שאף חלוקת המשמרות לכ"ד נעשתה באותו זמן שהיה לאחר פטירת שמואל, ומבואר שדוד הוא שחילקם למנין זה.

מקשה הגמרא: **מֵיתִיבִי**, שנינו בברייתא, **מֹשֶׁה תִּיקֵּן לָהֶם לְיִשְׂרָאֵל שְׁמוֹנָה מִשְׁמָרוֹת, אַרְבָּעָה מֵאֶלְעָזָר וְאַרְבָּעָה מֵאִיתָּמָר, בָּא דָּוִד וּשְׁמוּאֵל וְהֶעֱמִידָן עַל עֶשְׂרִים וְאַרְבַּע, שֶׁנֶּאֱמַר** (שם ט כב) **'הֻמָּה יַסַּד דָּוִד וּשְׁמוּאֵל הָרֹאֶה בֶּאֱמוּנָתָם'**, כלומר דוד ושמואל יסדו משמרות כהונה ולויה, וקיימום לכל הימים. ומשמע שתיקנו יחד את כל עשרים וארבעה המשמרות, ולא כדברי רב חמא ששמואל הוסיף עד ששה עשר ואחר כך הוסיף דוד עד כ"ד. מתרצת הגמרא: **הָכִי קָאָמַר** התנא בברייתא, **מִיסּוֹדוֹ שֶׁל דָּוִד וּשְׁמוּאֵל הָרָמָתִי הֶעֱמִידוּם עַל עֶשְׂרִים וְאַרְבַּע** משמרות, כלומר שניהם תיקנו משמרות, שמואל העמידם תחילה על ששה עשר, ודוד על עשרים וארבעה, ויחד נתקנו עשרים וארבעה.

הגמרא מביאה ברייתא החולקת על האמור בברייתא לעיל: **תָּנְיָא אִידָךְ, מֹשֶׁה תִּיקֵּן לָהֶם לְיִשְׂרָאֵל שֵׁשׁ עֶשְׂרֵה מִשְׁמָרוֹת, שְׁמוֹנָה מֵאֶלְעָזָר וּשְׁמוֹנָה מֵאִיתָּמָר**, וְאחר כך **כְּשֶׁרָבוּ בְּנֵי אֶלְעָזָר עַל בְּנֵי אִיתָּמָר, חִלְּקוּם וְהֶעֱמִידוּם עַל עֶשְׂרִים וְאַרְבַּע** משמרות, ששה עשר מבני אלעזר ושמונה מבני איתמר, **שֶׁנֶּאֱמַר** (שם כד ד) **'וַיִּמָּצְאוּ בְנֵי אֶלְעָזָר רַבִּים לָרֹאשֵׁי הַגְּבָרִים מִן בְּנֵי אִיתָּמָר וַיְחַלְּקוּם לִבְנֵי אֶלְעָזָר רָאשִׁים לְבֵית אָבוֹת שִׁשָּׁה עָשָׂר וְלִבְנֵי אִיתָּמָר לְבֵית אֲבוֹתָם שְׁמוֹנָה'**. **וְאוֹמֵר** (שם כד ו) **'בֵּית אָב אֶחָד אֶחָוז לְאֶלְעָזָר וְאָחוּז אָחוּז לְאִיתָּמָר'**, כלומר, הוסיפו בית אב אחד לאלעזר כנגד כל בית אב שהיה אחוז לו מתחילה, ונמצאו ששה עשר משמרות, ובית אב שהיה מתחילה אחוז לאיתמר נשאר אחוז בבתחילה, ולא הוסיפו בהם כלום.

מבררת הגמרא: **מַאי וְאוֹמֵר** – מה בא להוסיף הפסוק השני. מבארת הגמרא: **וְכִי תֵּימָא** – שאם תפרש את הפסוק הראשון, **דְּכִי הֵיכִי דִּנְפִישִׁי בְּנֵי אֶלְעָזָר** והוצרכו להוסיף עליהם מארבעה לששה עשר, **הָכִי נַמִּי נְפִישִׁי בְּנֵי אִיתָּמָר** שרק עתה יש להם שְׁמֹנָה משמרות, אך **מֵעִיקָּרָא** – בימי משה **אַרְבָּעָה** בלבד **הֲווּ**, ואילו בברייתא נאמר שכבר בימי משה היו שמונה משמרות לכל אחד מהם, **תָּא שְׁמַע** מן הפסוק השני **'בֵּית אָב אֶחָד אָחוּז לְאֶלְעָזָר וְאָחוּז אָחוּז לְאִיתָּמָר'**, שלא נוספו משמרות לבני איתמר, אלא מנין המשמרות שהיה אחוז להם נותר אחוז בבתחילה.

מבואר בברייתא זו שמשה תיקן ששה עשר משמרות. מסיימת הגמרא את קושייתה: דבר זה הוא **תִּיּוּבְתָּא** – פירכא על דברי **דְּרַב חָמָא בַּר גּוּרְיָא** שאמר שמשה תיקן להם רק שמונה משמרות.

מתרצת הגמרא: **אָמַר לְךָ רַב חָמָא בַּר גּוּרְיָא, תַּנָּאֵי הִיא** – הדבר שנוי במחלוקת תנאים, שהרי הברייתא לעיל חולקת על ברייתא זו, **וְאָנָא דְּאָמְרִי כִּי הַאי תַּנָּא** – ואני אמרתי כפי התנא בברייתא הראשונה, **דְּאָמַר** שמשה תיקן **שְׁמוֹנָה** משמרות.

הגמרא מביאה ברייתא נוספת בענין סדר תקנת המשמרות: **תָּנוּ רַבָּנָן, אַרְבָּעָה מִשְׁמָרוֹת עָלוּ מִן הַגּוֹלָה** לארץ ישראל קודם בנין בית שני, **וְאֵלּוּ הֵן, יְדַעְיָה [חָרִים], פַּשְׁחוּר וְאִימֵּר** (ראה עזרא ב לו-לט). **עָמְדוּ נְבִיאִים שֶׁבֵּינֵיהֶם** שהם עזרא ונחמיה,

וְחִלְּקוּם כל משמר לששה, וְהֶעֱמִידוּם עַל עֶשְׂרִים וְאַרְבָּעָה משמרות, ואמנם ידעו סדר ארבעה המשמרות הכוללים שהוא כסדר שהובאו לעיל, אך לא ידעו כיצד לסדר את ששה המשמרות של כל אחד, ולכן כתבו על פתקאות את שמות עשרים וארבעה ראשי המשמרות, וּבָלְלוּם – ערבו ששה פתקאות של כל משמר כולל בפני עצמו וְנָתְנוּם בְּקַלְפֵּי, וְנָא אחד ממשמרת יְדַעְיָה וְנָטַל פתק שבו נכתב חֶלְקוֹ, וְנטל עוד חמשה פתקאות שבהם נכתב חֶלֶק חמשה משמרות אלו עובדים במקדש כל שבת זה אחר זה. וְנָא אחד ממשמרת [חָרִים] וְנָטַל חֶלְקוֹ וְחֶלֶק חֲבֵרָיו שיחד הם שֵׁשׁ, וְכֵן פַּשְׁחוּר, וְכֵן אִמֵּר. וְכֵן הֶחְזִיר נְבִיאִים שֶׁבֵּינֵיהֶם, שֶׁאֲפִילּוּ (יהוידיב [יְהוֹיָרִיב] שהיה רֹאשׁ מִשְׁמֶרֶת, כלומר המשמר הראשון במקדש הראשון, שבתחילה לא עלה מן הגולה, עֲוֹלָה ממנה אחר כך, לֹא יְדַעְיָה מִמְּקוֹמוֹ מחמת יהויריב, שהרי יהויריב לא עלה בתחילה מן הגולה אלא ידעיה, אֶלָּא כל המשמרות שיצאו ממשמר יְדַעְיָה הם עִיקָּר וקודמים בעבודה ליהויריב, (ויהוידיב [וְיהוֹיָרִיב] טָפֵל לוֹ, ועובד אחריהם במקום משמר אחד מהם, ומשום כך מפחיתים ממשמרות ידעיה, שמתחלקים מחדש לחמשה משמרות, שלא להרבות במשמרות.

שנינו במשנה: וְיִשְׂרָאֵל שֶׁבְּאוֹתוֹ מִשְׁמָר מִתְבַּנְּסִין בְּעָרֵיהֶן וְקוֹרִין בְּמַעֲשֶׂה בְּרֵאשִׁית.

שואלת הגמרא: מְנָהֲנֵי מִילֵּי, כלומר מה ענין הקריאה במעשה בראשית למעמדות. משיבה הגמרא: אָמַר רַבִּי יַעֲקֹב בַּר אֲחָא אָמַר רַב אַסִּי, אִלְמָלֵא מַעֲמָדוֹת דהיינו עסקי הקרבנות שעליהם נתקנו המעמדות, לֹא נִתְקַיְּמוּ שָׁמַיִם וָאָרֶץ, שהיו ישראל כלים בחטאיהם, ושמים וארץ העומדים בזכותם לא היו קיימים, שֶׁנֶּאֱמַר בברית בין הבתרים (בראשית טו ח) 'וַיֹּאמֶר ה' אֱלֹהִים בָּמָּה אֵדַע כִּי אִירָשֶׁנָּהּ', ודורשים שֶׁאָמַר אַבְרָהָם לפני ה', רִבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם, שֶׁמָּא יִשְׂרָאֵל חוֹטְאִין לְפָנֶיךָ וְאַתָּה עוֹשֶׂה לָהֶם כליה כְּדוֹר הַמַּבּוּל, וּכְדוֹר הַפַּלָּגָה שפיזרם בעולם, ואין העולם מתקיים. אָמַר לֵיהּ ה', לָאו. אָמַר לְפָנָיו אברהם, רִבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם, הוֹדִיעֵנִי בַּמָּה אִירָשֶׁנָּהּ, כלומר, אמור לי מה יכפר על עוונותיהם שלא תהיה בהם כליה, ויוכלו לרשת את הארץ. אָמַר לֵיהּ הקב"ה 'קְחָה לִי עֶגְלָה מְשֻׁלֶּשֶׁת וְעֵז מְשֻׁלֶּשֶׁת' וגו' (שם טו ט), כלומר שהקרבנות יכפרו עליהם. אָמַר לְפָנָיו אברהם, רִבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם, תִּינַח בִּזְמַן שֶׁבֵּית הַמִּקְדָּשׁ קַיָּים שיש קרבנות, אך בִּזְמַן שֶׁאֵין בֵּית הַמִּקְדָּשׁ קַיָּים ואין קרבנות, מַה תְּהֵא עֲלֵיהֶם להנצל מכליה בעוונותיהם. אָמַר לוֹ ה', כְּבָר תִּקַּנְתִּי לְהֶם סֵדֶר קָרְבָּנוֹת, בִּזְמַן שֶׁקּוֹרְאִין בָּהֶן לְפָנַי, מַעֲלֶה אֲנִי עֲלֵיהֶם כְּאִילּוּ הִקְרִיבוּם לְפָנַי, וַאֲנִי מוֹחֵל לָהֶם עַל כָּל עֲוֹנוֹתֵיהֶם. ולכן במעמדות שנתקנו לצורך הקרבנות, היו קוראים במעשה בראשית, שהעולם מתקיים בזכותם כמבואר.

הגמרא מביאה ברייתא בענין התפילות במעמדות: תָּנוּ רַבָּנָן, אַנְשֵׁי מִשְׁמָר דהיינו אנשי המעמד שהיו בירושלים הָיוּ מִתְפַּלְּלִין עַל קָרְבָּן התמיד של אֲחֵיהֶם בני ישראל שֶׁיִּתְקַבֵּל בָּרָצוֹן, וְאַנְשֵׁי הַמַּעֲמָד מכ"ד משמרות שהתקבצו בעריהם, היו מִתְבַּנְּסִין לְבֵית הַכְּנֶסֶת, וְיוֹשְׁבִין אַרְבַּע תַּעֲנִיּוֹת באותו שבוע, בַּשֵּׁנִי בְּשַׁבָּת, בַּשְּׁלִישִׁי, בָּרְבִיעִי, וּבַחֲמִישִׁי, ומתפללים. ומפרטת הברייתא: בַּשֵּׁנִי היו מתענים ומתפללים עַל יוֹרְדֵי הַיָּם שלא ינזקו מסערותיו, שביום זה נאמר במעשה בראשית (בראשית א ו) 'יְהִי רָקִיעַ בְּתוֹךְ הַמָּיִם', ונרמז בזה על הים, שיש להתפלל ולרצות שלא ינזקו ממנו. וּבַשְּׁלִישִׁי עַל הוֹלְכֵי מִדְבָּרוֹת שלא ינזקו מחיות רעות, שביום זה נאמר (שם א ט) 'וְתֵרָאֶה הַיַּבָּשָׁה', ונרמז שמתפללים שתהא ראויה היבשה להוליכיה. וּבָרְבִיעִי עַל אַסְכָּרָא – חולי בגרון הגורם לחנק שֶׁלֹּא תִיפּוֹל עַל הַתִּינוֹקוֹת, שמאחר וביום זה נתלו המאורות, שנאמר בהם (שם א יד) 'מְאֹרֹת' חסר ו', ונדרש מלשון מארה [קללה], יש סכנה ביום זה שלא תיפול האסכרא בתינוקות. וּבַחֲמִישִׁי עַל עוּבְרוֹת וּמֵינִיקוֹת, על הָעוּבְרוֹת שֶׁלֹּא יַפִּילוּ ולדותיהן, ועל הַמֵּינִיקוֹת שֶׁיְּנִיקוּ אֶת בְּנֵיהֶם, שביום זה נאמר (שם א ב) 'יִשְׁרְצוּ הַמַּיִם שֶׁרֶץ נֶפֶשׁ חַיָּה', לרמז שיש להתפלל על התינוקות העתידים להולד ועל הנולדים שיחיו. וּבְעֶרֶב שַׁבָּת לֹא הָיוּ אנשי המעמד מִתְעַנִּין, מִפְּנֵי כְּבוֹד הַשַּׁבָּת שלא יכנסו אליה מעונים, וְקַל וָחוֹמֶר שלא היו מתענים בְּשַׁבָּת עַצְמָהּ. מבררת הגמרא: בְּאֶחָד בְּשַׁבָּת מַאי טַעְמָא לֹא היו מתענים. משיבה הגמרא: אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן, מִפְּנֵי הַנּוֹצְרִים שעושים אותו יום טוב שלהם, ואם יתענו בו עלולים לכעוס עליהם ויבואו לידי סכנה. רַבִּי שְׁמוּאֵל בַּר נַחְמָנִי אָמַר, מִפְּנֵי שֶׁהוּא יום שְׁלִישֵׁי לִיצִירָה של אדם הראשון שנברא בערב שבת, וביום זה האדם חלוש, ואין לקבוע בו תענית. רֵישׁ לָקִישׁ אָמַר, מִפְּנֵי נְשָׁמָה יְתֵירָה המסתלקת מן האדם בליל יום ראשון, דְּאָמַר רֵישׁ לָקִישׁ, נְשָׁמָה יְתֵירָה נִיתְּנָה בּוֹ בָּאָדָם בְּעֶרֶב שַׁבָּת ומרחיבה דעתו לאכילה ושתיה, וּכְמוֹצָאֵי שַׁבָּת נוֹטְלִין אוֹתָהּ מִמֶּנּוּ ונהיה חלוש, שֶׁנֶּאֱמַר (שמות לא יז) 'שָׁבַת וַיִּנָּפַשׁ', ודורשים שַׁבַּיָּן שֶׁשָּׁבַת – שנח ושמר את השבת ועברה, במוצאי שבת יַי אֲבָדָה נֶפֶשׁ, שדורשים בנוטריקון 'וינפש' וי נפש, ולכן אין קובעים בו תענית.

שנינו במשנה: בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן 'בְּרֵאשִׁית' וְיְהִי רָקִיעַ'.

הגמרא מביאה ברייתא המבארת מנין הקוראים בפרשיות אלו: תָּנָא, פרשת 'בְּרֵאשִׁית' היתה נקראת בִּשְׁנַיִם – שני קרואים, 'וְיְהִי רָקִיעַ' בְּאֶחָד.

מקשה הגמרא: בִּשְׁלָמָא 'וְיְהִי רָקִיעַ' בְּאֶחָד היינו כיון דְּתִלְתָּא פְּסוּקֵי הָווּ, ואין לעלות לתורה לפחות משלשה פסוקים כדלהלן, אֶלָּא 'בְּרֵאשִׁית' בִּשְׁנַיִם (מַאי טַעְמָא), הרי חֲמִשָּׁה פְּסוּקֵי בלבד הָווֹ, (וְתָנָן), הַקּוֹרֵא בַּתּוֹרָה אַל יִפְחוֹת מִשְּׁלֹשָׁה פְּסוּקִים, וכיצד ניתן לחלק פרשה של חמשה פסוקים לשנים.

מתרצת הגמרא בשתי דרכים: רַב אָמַר, השני הוֹלֵךְ, כלומר הראשון קורא שלשה פסוקים, והשני מדלג דהיינו קורא שלא כסדר הראשון, שחוזר לקרוא את הפסוק שסיים בו הראשון, ומוסיף עליו שני פסוקים. וּשְׁמוּאֵל אָמַר, הראשון פּוֹסֵק באמצע הפסוק השלישי, והשני ממשיך לקרוא את חציו השני של הפסוק ואת שני הפסוקים הנותרים.

הגמרא דנה בשיטת רב: וְרַב דְּאָמַר הוֹלֵךְ, מַאי טַעְמָא לֹא אָמַר פּוֹסֵק כשמואל. מבארת הגמרא: דְּקָסָבַר כָּל פְּסוּקָא דְּלָא פָּסְקֵיהּ מֹשֶׁה באמצעו אֵין לוֹ פְּסָקְנָן לֵיהּ, כלומר משה מסר לנו מסיני את התורה מחולקת לפסוקים, ואין אנו רשאים לחלק פסוק לשני חלקים ולקוראו כשני פסוקים, ולכן הוצרך רב לומר שהשני יחזור לקרוא את הפסוק.

הגמרא דנה בשיטת שמואל. מקשה הגמרא: וּשְׁמוּאֵל שֶׁאָמַר פּוֹסֵק, קשה לדבריו, וּמִי פָּסְקֵינָן באמצע פסוק, וְהָאָמַר רַבִּי חֲנִינָא קָרָא – בעל הקורא שהיה בקי בגירסת המקרא וטעמיו, צַעַר גָּדוֹל הָיָה לִי – טרחתי הרבה אֲצַל רַבִּי חֲנִינָא הַגָּדוֹל שיתיר לי לפסוק באמצע פסוק, לצורך התינוקות שאני מלמדם שאינם יכולים לקרוא פסוק שלם, וְלֹא הִתִּיר לִי לְפַסּוֹק אֶלָּא לְתִינוֹקוֹת שֶׁל בֵּית רַבָּן, הוֹאִיל וּלְהַתַּלְמֵד עָשׂוּיִין, אך לצורך קריאת התורה כיצד התיר שמואל לפסוק.

מתרצת הגמרא: וּשְׁמוּאֵל משיב, הרי הָתָם מַעֲמָא מַאי – מדוע התיר לו, מִשּׁוּם דְּלֹא אִפְשַׁר ללמד התינוקות באופן אחר, הָכָא נַמִּי בקריאת התורה של אנשי מעמד ביום ראשון, לֹא אִפְשַׁר לקוראה בשני אנשים באופן אחר, שהרי לדלג כרב סבר שלא ניתן כפי שיבואר.

הגמרא ממשיכה לדון בשיטתו. מבררת הגמרא: וּשְׁמוּאֵל שֶׁאָמַר פּוֹסֵק, מַאי טַעְמָא לֹא אָמַר הוֹלֵךְ כרב. משיבה הגמרא: גְּזֵירָה מִשּׁוּם הַנִּכְנָסִין לבית הכנסת אחר שגמר הראשון לקרוא, וכשישמעו את השני מתחיל בפסוק שסיים הראשון יסברו שהראשון קרא רק שני פסוקים, ויצא מכך מכשול שיאמרו שהעולה לתורה די שיקרא שני פסוקים, וּגְזֵירָה מִשּׁוּם הַיּוֹצְאִין לאחר שקרא הראשון, וירא שנשארו בפרשה רק שני פסוקים, ויסברו שהשני יקרא רק שני פסוקים, ויצא מכך המכשול האמור.

הגמרא מקשה לשתי השיטות: מֵיתִיבִי, ששנינו בברייתא, פָּרָשָׁה בתורה שֶׁל שִׁשָּׁה פְּסוּקִים, קוֹרִין אוֹתָהּ בִּשְׁנַיִם, וְשֶׁל חֲמִשָּׁה פסוקים שלא ניתן לחלקה, קוראים [בְּיָחִיד, וְאִם] הָרִאשׁוֹן קוֹרֵא שְׁלֹשָׁה, הַשֵּׁנִי קוֹרֵא שְׁנַיִם מִפָּרָשָׁה זוֹ וְאֶחָד מִפָּרָשָׁה אַחֶרֶת, להשלים למנין שלשה פסוקים. וְיֵשׁ אוֹמְרִים, שהשני קורא שְׁלֹשָׁה פסוקים מפרשה אחרת, לְפִי שֶׁאֵין מַתְחִילִין לקרוא בְּפָרָשָׁה שנותרו בה פָּחוֹת מִשְּׁלֹשָׁה פְּסוּקִין. וקשה, מדוע קורא מפרשה אחרת, לְמַאן דְּאָמַר הוֹלֵךְ לְיִדְלוֹג השני ויחזור על הפסוק השלישי, וּלְמַאן דְּאָמַר פּוֹסֵק לְיִפְסוֹק הראשון בפסוק השלישי ונחלקו לשנים. מתרצת הגמרא: שַׁאנֵי הָתָם בקריאת התורה של כל השנה,